

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.644 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 maart 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Hij leerde zijn Belgische echtgenote A. in Turkije kennen.

Op 7 september 2007 zijn verzoeker en mevrouw A. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent met elkaar gehuwd.

Op basis van dit huwelijk heeft verzoeker een aanvraag ingediend tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote op grond van artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Wanneer verzoeker op 16 december 2007 van zijn werk thuiskwam, stelde hij vast dat zijn echtgenote verdwenen was. Aanvankelijk verkeerde hij in de veronderstelling dat zij op bezoek was bij vrienden of familie, maar naarmate de uren verstreken bleek dit niet het geval te zijn.

Verzoeker heeft zich tot de politie gewend teneinde zijn echtgenote als vermist op te geven. Tot op heden hebben noch verzoeker, noch de familie van zijn echtgenote kennis waar mevrouw A. zich ophoudt en wat er precies met haar is gebeurd.

Op 4 maart 2008 heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(...) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging in de hoedanigheid van echtgeno(o)te

° Afwezigheid van een gezinscel:

Uit het verslag d.d. 28.01.2008 van de politie van Sint Amandsberg blijkt dat de vrouw van betrokkene vermist is, er werd een PV opgesteld op 16/12/2007 door de politie.

Er is geen sprake van gezinscel.

Aangezien betrokkene zich niet heeft aangemeld vóór het verstrijken van de geldigheid van zijn A.I. (art. 61 § 2 van het K.B. van 08 oktober 1981), werd de beslissing tot weigering van de vestiging genomen op basis van artikel 42, alinea 3 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

De Raad wenst er eerst op te wijzen dat de verwerende partij naliet het administratief dossier binnen de wettelijk voorziene termijn toe te sturen. In gevolge artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet dienen bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze kennelijk onjuist zijn. De onder punt 1 vermelde feiten zijn dan ook de feiten zoals weergegeven door verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing hem de vestiging weigert omwille van het feit dat zijn echtgenote vermist is en dat er bijgevolg geen sprake zou zijn van een gezinscel. Verzoeker is echter van oordeel dat uit het feit dat de samenwoning niet gecontroleerd kan worden omdat zijn echtgenote vermist is, niet kan worden afgeleid dat er geen gezinscel is. Vervolgens stelt verzoeker dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet aan de echtgenoot van een Belg het recht geeft om zich in België te komen vestigen. Het voornoemd artikel legt de verplichting op tot gezamenlijke vestiging voor het familielid van de Belg die zich in België bij de persoon komt voegen. Het begrip gezamenlijke vestiging houdt echter niet de verplichting in om samen te wonen of permanent een gemeenschappelijk leven te leiden. Zo heeft de Raad van State bepaald dat een gezamenlijke vestiging geen effectieve en duurzame samenwoning vereist, doch slechts het bestaan van een minimum aan relatie of gezinscel tussen de echtgenoten. Verzoeker vervolgt door te stellen dat hij en zijn echtgenote nog

steeds gehuwd zijn en in harmonie samenleefden tot op het ogenblik dat verzoekers echtgenote vermist werd. Noch hij, noch de ouders van zijn echtgenote zijn op de hoogte waar zij zich thans bevindt en/of zij al dan niet het slachtoffer is geworden van een misdrijf. Dat hij nu gescheiden leeft van zijn echtgenote is dan ook louter te wijten aan overmacht. De bestreden beslissing hecht een buitenproportionele waarde aan het feit dat zijn echtgenote vermist is en zij om deze reden niet samenwonen. Verder betoogt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen andere mogelijkheid overwogen heeft om te concluderen tot het bestaan van een relatie tussen beiden, zoals navraag bij de bureaus, controle van het huis op de aanwezigheid van bezittingen van zijn echtgenote, vragen naar foto's, Verzoeker is de mening toegedaan dat een bijkomend onderzoek dient te worden verricht. Tot slot verwijst verzoeker naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Daar waar verzoeker stelt dat de tegenpartij een tweede relatieverslag had moeten laten opstellen en dat verzoeker wel degelijk de door (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet opgelegde voorwaarden vervult, uit verzoeker kritiek op de inhoud van de motivering. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit de schending van de materiële motiveringsplicht samen met de vermeende schending van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van deze vermeende schendingen, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Verzoeker diende een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote en diende aldus te voldoen aan (oud) artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen (...).”

In casu stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging, daar er geen sprake is van een gezinscel. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken baseert zich hiervoor op het verslag

van de politie van Sint-Amandsberg waaruit blijkt dat de vrouw van verzoeker vermist is en op het PV opgesteld door de politie op 16 december 2007. Verzoeker betwist niet dat de vestiging een gezinscel vereist. Integendeel verzoeker haalt in zijn middel zelf de rechtspraak van de Raad van State aan waaruit blijkt dat de gezamenlijke vestiging geen effectieve en duurzame samenwoning vereist, doch wel het bestaan van een minimum aan relatie of gezinscel. Tevens betwist verzoeker evenmin de vaststellingen van het verslag van de politie van Sint-Amandsberg, noch het feit dat er op 16 december 2007 een PV werd opgesteld door de politie nadat hij zelf bij de politie had aangegeven dat zijn echtgenote vermist was. Hij stelt enkel dat hij in harmonie heeft geleefd met zijn echtgenote tot zij vermist werd en dat het feit dat hij thans gescheiden leeft van zijn echtgenote te wijten is aan overmacht. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dient rekening te houden met de feiten zoals die zich voordoen op het ogenblik van de beoordeling van de vestiging. Op het ogenblik van de beoordeling was verzoeksters echtgenote vermist en was er aldus geen gezinscel meer. Het feit dat verzoeker in harmonie geleefd heeft met zijn echtgenote tot zij vermist was en dat de scheiding met zijn echtgenote te wijten is aan overmacht, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen gezinscel meer is. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken heeft dan ook in alle redelijkheid gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging.

Daar waar verzoeker stelt dat bijkomend onderzoek diende te worden verricht, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort om te oordelen of hij over voldoende informatie beschikt om een beslissing te nemen. Gezien verzoeker zelf aangifte heeft gedaan bij de politie aangaande het vermist zijn van zijn echtgenote en gezien uit het verslag van de politie van Sint-Amandsberg blijkt dat de echtgenote van verzoeker een maand na de aangifte nog steeds vermist was, was het niet onzorgvuldig, om zich op deze gegevens te baseren om tot een beslissing te komen. Tevens is het niet kennelijk onredelijk, noch fout of onjuist om uit dit verslag te concluderen dat blijkt dat er geen sprake is van gezinscel tussen de echtgenoten.

In zoverre verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en meer bepaald het arrest nr. 1397 van 28 augustus 2007, nr. 2684 van 16 oktober 2007 en nr. 1487 van 30 augustus 2007, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat de feiten van deze zaken echter verschillend zijn van de feiten in onderhavige zaak. In geen van deze arresten is er sprake van een vermiste echtgenote waardoor er geen sprake meer is van een gezinscel.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

Verzoeker stelt dat hij als EU-onderdaan een verblijfsrecht in België heeft dat hij rechtsreeks ontleent aan het EG-verdrag en aan de richtlijn nr. 2004/38/EG. Verzoeker is de mening toegedaan dat de Belgische overheid door de inwerkingtreding van de richtlijn 2004/38/EG de bestaande verblijfsprocedures die gelden voor derdelands familieleden niet meer mag opleggen. Voor derdelanders, net zoals voor EU-burgers, geldt geen verplichting meer om een vestigingsaanvraag te doen en om in het bezit te zijn van een Belgisch verblijfs-document. De bepalingen van (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet kunnen niet meer worden toegepast en bijgevolg geldt er geen verplichting meer voor EU-burgers om een

vestigingsaanvraag te doen en in het bezit te zijn van een Belgisch verblijfsdocument. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing de richtlijn schendt wanneer zij hem weigert een verder verblijf toe te kennen. Overeenkomstig de richtlijn kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om reden van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. De bestreden beslissing werd evenwel niet om één van deze redenen genomen. Tot slot stelt verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over volle rechtsmacht beschikt waardoor de beroepsmogelijkheid niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 31 van de richtlijn.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, hij geen EU-onderdaan is. Verzoeker verklaart immers de Turkse nationaliteit te hebben.

Artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De persoon in functie van wie verzoeker zijn vestigingsaanvraag indiende, met name zijn Belgische echtgenote, is geen burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu. Aldus kan verzoeker de richtlijn 2004/38 niet dienstig inroepen.

Bovendien laat verzoeker na aan te geven op grond van welk artikel van de richtlijn 2004/38 de Belgische overheid door de inwerkingtreding van de richtlijn 2004/38/EG de bestaande verblijfsprocedures die gelden voor derdelands familieleden niet meer mag opleggen. Deze vage en blote bewering kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat artikel 31 van de richtlijn 2004/38 wordt geschonden doordat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatie-procedure is en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zake het beroep tegen de bestreden beslissing niet over volle rechtsmacht beschikt, zoals voorzien in artikel 31 van de richtlijn, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst na te gaan of de verzoeker wel degelijk de schending van artikel 31 van de richtlijn 2004/38/EEG als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door hem ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (R.v.St., nr. 99.794, 15 oktober 2001, R.v.St., nr. 109.563, 30 juli 2002). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting.

Wat de vraag betreft of de voormelde richtlijn tijdig werden omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied in de huidige stand van de procedure, kan voor de artikelen 30 en 31, 3° worden volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat *"In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG."* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3° van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en de verzoeker zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel gelet op het ontbreken van de directe werking van de artikelen 30 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38 EG, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. In haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : *"De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt."* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 bevestigd dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de vereisten van artikel 13 EVRM en heeft tevens de stelling van de verzoekende partijen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in andere zaken dan asiendossiers in volle rechtsmacht zou moeten kunnen oordelen, verworpen . Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31,3° van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoeker ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.